

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Ἡροαστείου ἀριθ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
σεως εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαρί: ΤΟ ΤΟΡΤΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Λαρ. Ἀρρίνου. — Δέοντος Δέ-Τενσώ: Ἡ ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ, Συγγραμμὸν μυθιστορήμα κατὰ μετάφρασιν Δμλ. — Ἰωαχέμ Βαλαβάρη: ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡᾷ ΑΣΙΑ. — Νι-
κολάου Πολεβόδη: ΛΙΟΥΔΑΜΙΔΑ, Ρωσσικὸν διήγημα.

ΣΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ
Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν
μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι
καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται
ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγ-
καίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀπο-
σταλησομένης ἀποδείξεώς τῶν συμμε-
τάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ,

ὁπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ
1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγρα-
φισομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν
συνεστήθη.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΡΙ

ΤΟ ΤΟΡΤΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια].

Β'

Ἐκ τῶν τελευταίων ἀπελθόντων τοῦ
χοροῦ προσκεκλημένων ἦσαν καὶ πρεσβύ-
της τις λευκοπώγων, μία κυρία τεσσαρα-
κοντούτης περίπου καὶ μία νεανὶς ἡλικίας
δέκα ὀκτὼ ἕως εἴκοσι ἐτῶν.

Ἐτοποθετήθησαν ἐντὸς κομπῆς μικρᾶς
θαλαμηγοῦ, ταλαντευομένης ὑπὸ τὴν δι-
αυγὴν λάμπριν τῆς σελήνης.

Τρία ἕτερα αἶτομα συνηνώθησαν μετ'
αὐτῶν, εἰς ἀνὴρ νέος καὶ δύο νεάνιδες.

Τότε τὸ γοργὸν σκάφος, ἀπομακρυνθὲν
τοῦ θωρηκτοῦ, ἤρχισε νὰ διασχίζῃ τὴν
σπινθηροβολοῦσαν τῆς θαλάσσης ἐπιφά-
νειαν. Ταῦτοχρόνως αἱ νεανικαὶ φωναὶ
τῶν ἐπιβατρίων τοῦ ἀπετέλεσαν ἀρμονι-
κὴν συναυλίαν συνομιλιῶν καὶ γελῶτων.

Ἡ θαλαμηγὸς ἐπλεεν ἡρέμα.

— Ἀλλὰ!... τώρα τὸ ἐσυλλογίσθην,
μαμμά! ἀνέκραξεν αἰφνης ἡ πρώτη τῶν
νεανίδων· δὲν ἔχει πλέον τραῖνον αὐτὴν
τὴν ὄραν!

— Ἀ! εἶπεν ἡ μήτηρ μετὰ δυσαρε-
σκείας.

— Μήπως ἤλπιζες ὅτι θὰ εὕρισκες, ἀ-
γαπητῇ μου; ἠρώτησεν ὁ πρεσβύτες.

— Τὸ ἤλπιζα, ὁμολογῶ. Καὶ πῶς θὰ
κάμωμεν τώρα;

— Δύο μέσα ὑπάρχουν, ἀπετόλμησε νὰ
εἴπῃ ὁ νέος. Ἡ ν' ἀποβιβασθῶμεν εἰς Ἀ-
γιον Ἰωάννην καὶ νὰ ἐνοικιάσωμεν ἄμα-
ξαν, ἢ νὰ καταφύγωμεν εἰς τὸ πρῶτον ξε-
νοδοχεῖον, τὸ ὁποῖον θ' ἀπαντήσωμεν.

— ὦ, κύριε Λεοπόλδε! εἶπε χλευα-
στικῶς ἡ νεαρὰ φωνὴ τῆς νεάνιδος. Πῶς
εἶνε δυνατόν νὰ προτείνετε τοιαύτην λύ-
σιν; Ἐγὼ ἔχω νὰ προτείνω κατὶ ἄλλο,
τὸ ὁποῖον θὰ γείνῃ εὐκολώτερα παραδε-
κτὸν καὶ εἶνε πολὺ περισσότερον γραφι-
κόν.

— Τί, Λευκή, τί; εἶπον διακόπτουσαι
μετ' ἀπλήστου περιεργείας αἱ δύο σύντρο-
φοί της. Ὁ Ρέντος καὶ ὁ Βατίστας ἀντὶ
νὰ κωπηλατῶσι, νὰ ὑψώσουν τὸ ἱστίον·
θὰ πνεύσῃ ἄνεμος νοτιοανατολικὸς καὶ θὰ
μεταβῶμεν κατ' εὐθείαν εἰς Κάννας.

Ὁ πρεσβύτες ἐπενέβη τότε.

— Εἰς Κάννας!... Τί κάθησαι καὶ λέ-
γεις, κόρη μου;... Δὲν θὰ φθάσωμεν ἐκεῖ
παρὰ πολλὰς ὥρας ἀφ' οὗ ἐξημερώσῃ.

— Αἱ! ἀνέκραξεν ἡ νεανὶς, αὐτὸ δὲ
θέλομεν καὶ ἡμεῖς. Ἐγὼ ποτὲ δὲν εἶδα
τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου καὶ ἡ εὐκαιρία
εἶνε πολὺ κατάλληλος. Ἐπειτα, κύριε
Γκιδάλ, ἂν φοβήσῃς τοὺς ρευματισμοὺς
σας, ἔχομεν κάτω εἰς τὴν θαλαμηγὸν δύο
μικροὺς θαλάμους, οἵτινες ἀκόμη δὲν μᾶς
ἐχρησίμευσαν.

— Κόρη μου! εἶπεν ἡ μήτηρ ἀποπει-
ρωμένη νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ.

— Ἐλα δά, μαμμά, μὴ δυσαρεστη-
θῇς! Ὁ κύριος Γκιδάλ δὲν ἐπειράχθη. Θὰ
τὸν περιποιῶμαι τόσον πολὺ ὅταν θὰ
γείνω σύζυγός σου!

Ἡ ἱλαρότης μετὰ τοῦτο μετεδόθη εἰς
ὅλους.

— Σύζυγός μου! ἀνέκραξε φαιδρῶς ὁ
γέρων· καλὰ, τὴν φυλάττω αὐτὴν τὴν ὑ-
πόσχεσιν. Τὸ ἀκούετε, δεσποινίς μὲ τὰ
πολλὰ γέλοια; Καὶ ἐγώ, ὅστις εἰργαζόμεν
διὰ τὸν ἀνεψιόν μου!

Ἐξηκολούθησαν συνομιλοῦντες τοιου-
τοτρόπως.

Οἱ δύο ἐκ Νικαίας ναῦται εἶχον ἤδη
ἐκτελέσει τὴν δοθεῖσαν αὐτοῖς διαταγὴν.
Τὰ ἱστία ἀνεπετάσθησαν καὶ ὠθουμένη
ὑπὸ τῆς ποντιᾶδος αὐρᾶς ἡ θαλαμηγὸς ἔ-
πλεεν ὡς πτηνὸν ἐπὶ τῆς γαληνίου ἐπι-
φανείας. Ἡ σελήνη πλησιφαῆς διέχεε δα-
ψιλῶς τὰς ἀκτῖνάς της εἰς τὸν κόλπον
τῶν Ἀγγέλων. Ἡ Νίκαια ἐνεφανίσθη ἐν-
τὸς τοῦ ἐξαισίου αὐτῆς πλαγίου ἐκ λευ-
κῶν σκοπέλων καὶ ἤστραπτον ἐν τῷ μέ-
σῳ τῆς νυκτὸς τὰ πολυάριθμα φῶτά της
καὶ ἡ ἀντανάκλασις τοῦ πλαγίως ἐπὶ
τῶν παραθύρων της καταπίπτοντος σε-
ληνιακοῦ φωτός.

Εἶτα ἡ ἀκτὴ ἐξαγκοῦτο, αἱ οἰκίαι ἐξ-
ηφανίσθησαν ἐν τῷ σκίῳ φωτὶ καὶ ἡ ἀόρι-
στος λάμψις κατέπιπτε μόνον ἐπὶ σκηνο-
γραφίας ἀμαυρῶς ὑπὸ τῆς νυκτὸς διαγρα-
φομένης. Ὁ πλοῦς ἐκεῖνος, ὁ πλήρης ρέμ-
βης, ἦτο τόσον ἐλαφρὸς, τόσον ἡδυπαθής,
ὥστε μικρὸν κατὰ μικρὸν αἱ συνδιαλέξεις
ἐχαυνώθησαν. Ὁ κ. Γκιδάλ πρῶτος καὶ
κατόπιν ἡ μήτηρ τῆς Λευκῆς κατενική-
θησαν ὑπὸ τοῦ ὕπνου καὶ κατήλθον εἰς
τοὺς θαλάμους, παρακολουθούμενοι ὑπὸ
τῶν δύο νεανίδων, αἵτινες ἤρχιζον ἤδη νὰ
αἰσθάνωνται τὴν ἐκ τοῦ χοροῦ κόπωσιν.
Μόνῃ ἡ φιλόγελως νεανὶς καὶ ὁ νέος ἔμε-
νον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ὅτε ἐπλησίαζον εἰς τὰς Ἀντίβας ἡ
ἡὼς ἤρχιζεν ἤδη ν' ἀνατέλλῃ. Αἱ μαρμα-
ρυγαὶ τῆς ἡμέρας διηυλάκουν τὸν ζοφερὸν
οὐρανόν.

— Εἰσθε ρομαντικῇ, δεσποινίς Λευκή;
ἠρώτησεν ὁ σύντροφός της μετὰ τινος εἰ-
ρωνείας.

— Καὶ σεῖς δὲν εἰσθε, κύριε Λεοπόλδε;
ἀπῆντησεν ἡ νεανὶς.

— Δὲν τὸ πιστεύω. Μεταξὺ μας, ἂν δὲν ἦτο ἡ παρουσία σας, θὰ προϋτίμων τὴν κλίνην μου ἀπὸ τὰς ὥχρας ἀπόψεις τῆς ἡοῦς.

Ἡ κόρη κατέστη σκωπτική.

— Σὰς πιστεύω, εἶπε, καὶ σὰς συλλυποῦμαι διὰ τὴν υπερβολικὴν σας στενοχωρίαν. Ἀκούσατε, ἂν εἶνε τοιαύτη ἡ διάθεσίς σας, μὴ βιάζεστε τὸν ἐαυτὸν σας ἐπὶ πλεόν. Θὰ ὑπάρχῃ κάτω μία κλίνη πλησίον τοῦ θεοῦ σας κυρίου Γκιδάλ. Ὑπάγετε ν' ἀναπαύσῃτε τὰ κατὰκοπα ἐκ τοῦ ὕπνου βλέφάρ σας!

Ὁ Λεοπόλδος Γκιδάλ διεμαρτυρήθη.

— Πῶς ὁμιλεῖτε περὶ ὕπνου εἰς ἕνα χορευτὴν, εἰς ἕνα νυκτοβάτην ὥσάν ἐμέ;

— Χορευτὴς; πιθανῶς νυκτοβάτης δὲ τῶν βουλευσάτων, σὰς πιστεύω, κύριε Λεοπόλδε.

Ὁσὴν ὄρεξιν καὶ ἂν ἡσθάνετο νὰ κοιμηθῇ ὁ νέος, ἐπέμεινεν οὐχ ἤττον νὰ μένῃ πλησίον τῆς.

Ἡ Λευκὴ ἐφαίνετο ὑπὸ τὴν ἀόριστον ἀνταύγειαν ὡς πλάσμα τι οὐράνιον, ὅπερ ἡ πρωϊνὴ ὁμίχλη περιέβαλλε διὰ διαφανοῦς μανδύου. Τὸ ἐπανωφόριόν τῆς περιεκάλυπτε τὸ σῶμά της μέχρι τοῦ λαιμοῦ, προφυλάσσον αὐτὴν ἀπὸ τοῦ πρωϊνοῦ ψυχους. Ἡ ξανθὴ κόμη τῆς λελυμένη κατέπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς, σχηματίζουσα ἐνίοτε ὑπὸ τὰς ριπὰς τῆς αὐρας οἰοεὶ στεφανῶν φωτεινὴν πέριξ τοῦ ἐξαίσιου ὠοειδοῦς προσώπου τῆς, ἥτις καὶ αὐτὴ ἐφαίνετο συγχεομένη μετὰ τὴν ὁμιχλώδη ἀνταύγειαν τῆς ἀνατελλούσης ἡμέρας. Ἦτο τόσον ὠραία, ὥστε προῦκάλει τὴν ῥέμβην καὶ παρῆγεν αἰσθημὰ τι ἐκστάσεως εἰς πάντα τὸν παρατηροῦντα αὐτήν.

Φιλῆδονος, σκεπτικός, ἡ μάλλον εἰπεῖν, ἀμαθὴς καὶ οὐχὶ πολὺ εὐαίσθητος ὁ Γκιδάλ ἐξεπλήττετο, διότι ἡσθάνετο ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς παραχρὴν ἄγνωστον τέως αὐτῷ. Πρό τινων ὥρῶν ἀλλοίαν αἰσθησιν εἶχε δοκιμάσει ἀπέναντι τῆς αἰγλῆς τῆς γαλακτώδους ἐκείνης σαρκός, ζωηρῶς χρωματιζομένης ὑπὸ νεαροῦ καὶ ὀρμητικοῦ αἵματος. Ἐξεπλήττετο, διότι κατεῖχε καὶ τὴν ποιητικὴν ἐκείνην γοητείαν ἡ ὠραία νεᾶνις, ἥτις διέχεε πέριξ αὐτῆς ἀκατανίκητον φρικίαν πόθου. Μικρὸν κατὰ μικρὸν παρατηρῶν αὐτὴν τοιοῦτοτρόπως ἐγένετο σιγῇ.

Τὴν ἔβλεπε μετὰ τοὺς μυκτῆρας φρικιδῶντας, μετὰ τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν ὑγραινόμενους ὑπὸ φωτεινοῦ ρευστοῦ ἐπιμόνως βλέπουσαν τὸ ἀόριστον βάθος ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἡ ναυαρχὴς ἐξηκόντιζε τὰς τελευταίας τοῦ ἡλεκτρικοῦ φωτὸς ἀκτῖνας. Καθ' ὅσον ὁ μέλας ὄγκος τοῦ θωρηκτοῦ ἐγένετο ἥττον εὐδιάκριτος ἐν τῇ σκιᾷ, τὸ βλέμμα τῆς νεᾶνιδος καθίστατο ἔτι μάλλον ἐπίμονον καὶ διαπεραστικόν.

Ὁ Γκιδάλ ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συνδιάλεξιν.

— Λοιπὸν διεσκεδάσατε εἰς αὐτὸν τὸν χορόν; ἠρώτησεν.

— Ὑπερβολικά.

— Ἄ, τόσον τὸ καλλιτέρον, διότι χαίρετε φήμην ὅτι δυσκόλως εὐχαριστεῖσθε.

Οἱ ναυτικοὶ μας λοιπὸν εὗρον χάριν ἐνώπιόν σας.

— Ἰσως.

— Τὸ ἴσως αὐτὸ εἶνε αἰνιγματικόν ἄς ἴδωμεν, μεταξὺ αὐτῶν διεκρίνετε κάποιον;

— Ναί.

Σιγὴ πρὸς στιγμὴν ἐπεκράτησεν. Ὁ Λεοπόλδος ἐπανελάθεν:

— Ἄ!... καὶ ποῖον, παρακαλῶ;

— Δὲν γνωρίζω πῶς λέγεται.

— Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ εἰπῇτε τὰ χαρακτηριστικά του;

— Σὰς τὰ λέγω· εἶνε ὑψηλός, ἰσχνός σχεδόν, μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐπηρμένην, ἀγέρωχον, μετὰ τὸ βλέμμα σχεδόν αὐστηρόν. Εἶνε μελαγχρινός· ἔχει χεῖρας γυναικείας καὶ πόδας παιδικούς, ἀλλ' ἦθος ἐν γένει ἥρωος.

Ὁ Γκιδάλ ἀπεπειράθη νὰ γελάσῃ.

— ὦ, ὦ! δεσποινίς, τὸ ἦθος ἥρωος... μυθιστορήματος βεβαίως, διότι, χωρὶς νὰ σὰς κακοφάνῃ, μυθιστόρημα ἀρχίζετε νὰ κατασκευάζετε!

Ἡ Λευκὴ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Καὶ τί πρὸς τοῦτο; ἀπήντησεν.

Μήπως μοὶ εἶνε ἀπηγορευμένον;

— Ὅχι βεβαίως· ἀλλ' εἶνε μερικὰ μυθιστορήματα, τὰ ὁποῖα ἀρχίζουν ὡς εἰδύλλια καὶ τελειώνουν ὡς δράματα. Προσέξατε νὰ μὴ διαθέσετε τὴν καρδίαν σας εἰμὴ ἐν ἐπιγνώσει.

— Κύριε Λεοπόλδε Γκιδάλ, ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις διὰ φωνῆς αὐστηρᾶς, ἡ καρδία μου ἀνήκει εἰς ἐμέ καὶ εἰς οὐδένα ἀνέθηκα τὴν φύλαξίν της.

— Ἀκόμη καλλιτέρα... ἰδοὺ ὅτι ἐξακολουθεῖτε νὰ κατασκευάζετε τὸ ρομαντικόν σας ποίημα. Καὶ ἂν δὲν εἶμαι ἀδιάκριτος, ὑπὸ ποίαν ιδιότητα ἀγαπᾶτε τὸν φέροντα ναυτικὴν στολὴν ἀρχάγγελον αὐτόν;

Ἡ νεᾶνις ἀπήντησε πειραχθεῖσα:

— Νομίζω, κύριε, ὅτι ὑπερβαίνετε τὰ ὅρια τῶν ἐπιτρεπομένων ἐρωτήσεων· τὸ τοιοῦτο δι' ἕνα μνηστῆρα εἶνε ἀδεξιότης.

— Πιθανόν· ἀλλὰ θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ εἶμαι ἀδέξιος ἐὰν εἶμαι ζηλότυπος.

— Δὲν σὰς ἐπιτρέπω τίποτε. Ἄς σὰς ὀδηγήσῃ ἡ κρίσις σας.

Καὶ εἶπε ταῦτα μετὰ τόνον φωνῆς μεταλλικῆς τοιοῦτον, ὥστε ἐπέχυσεν θλίψιν πολλὴν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀτυχοῦς μνηστῆρος. Εἶτα ἐγειρομένη:

— Ἄς παύσωμεν, εἶπε, κύριε, διότι ἀλλέως θὰ μαλλώσωμεν. Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὑπάρχει κάτω μία κλίνη ἀκόμη. Ὅπως δὲ ἐννοήσετε κάλλιον τὸν χαρακτηριστὴν ἐν γένει τῶν αἰσθημάτων μου ἔχετε πάντοτε ὑπ' ὀφιν σας τὴν δῆλωσίν μου ταύτην: ἀγαπῶ πᾶν ὅ,τι ὠραῖον.

Διὰ τῶν λόγων τούτων τὸν ἀπέπεμπεν.

Ὁ Γκιδάλ δὲν διεμαρτυρήθη. Κατῆλθε τὴν μακρὰν χαλκίνην κλίμακα τὴν ἀπολήγουσαν εἰς τὸν ἐσωτερικὸν κυκλοτερῆ θάλαμον, πέριξ τοῦ ὁποῦ εὐρίσκοντο οἱ κοιτωνίσκοι.

Καὶ ἡ Λευκὴ μείνασα μόνη ἐστράφη ἐξ ὀλοκλήρου πρὸς ἀνατολὰς, μὴ προσπα-

θοῦσα πλέον νὰ καταστεῖλῃ τὰ δάκρυα, ἅτινα ἔρρεον ἡρέμα ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς.

Ἐν τούτοις ἡ ἡμέρα ἤδη ἀνέτελλεν. Ἡ γῆ ἀπέσειε τὸν πέπλον τοῦ ὕπνου. Μακρὰ ζῶναι ὁμίχλης διασχιζόμεναι εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων ἄφινον νὰ διαφαίνωνται πράσινα τὰ φυλλώματα τῆς ἀλόης, τῶν φοινίκων, τῶν ἐλαίων καὶ τῶν ροδοδάφνων, νὰ διακρίνονται οἰοεὶ πυριφλεγεῖς αἱ στέγαι, τὰ παράθυρα καὶ οἱ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ναῶν ἐπίχρσοι σταυροὶ ὑπὸ τὸ πρῶτον τοῦ ἡλίου μεδίσμα. Ἡ θαλαμηγὸς ἐπλεεν ὡς κύκνος ἐπὶ τῶν κυανίζόντων ὑδάτων καὶ ἡ σκηνογραφία περιεβάλλετο πάντα τὰ λαμπρὰ χρώματα μαγικοῦ θεάματος.

Παράλια θελκτικὰ, ἀκτὴ μεμυρωμένη ἔνθα ἡ εὐμένεια τοῦ οὐρανοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἐπιζήσῃ μέρος τοῦ παραδείσου, ἔνθα ὁ ἀνθρώπος ἀναπνέει ἄγνωστον μέθην, ἔνθα ἡ καρδία πάλλει παραδόξως αἰσθανομένη δονήσεις, ἔνθα ὁ λογισμὸς σταματᾷ ἐκ φόβου μήπως παύσῃ τὸ ὄνειρον, θέατρον ἀπαράμιλλον, ὅπου ἡ φύσις φαίνεται θέλουσα νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν πόθον τῆς μακρινῆς Ἀνατολῆς εἰς τὰς ψυχὰς ζώνας τοῦ Βορρᾶ διατὶ δὲν ἐπλάσθητε εἰμὴ διὰ τὴν διαμονὴν τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τὴν ἐξέγερσιν τῶν παθῶν του, διὰ τὸ ἀνέφικτον τῶν πόθων του;

Ὅτε τὸ ἐλαφρὸν σκάφος προσεγγίσαν ἔτι μάλλον εἰς τὴν ἀκτὴν ἔκαμψε τὸ ἀκρωτήριον τῶν Ἀντιῶν καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὸν κόλπον τῆς Ναπούλης παραπλέον τὴν Ἀγίαν Μαργαρίταν, ὅτε οἱ προέχοντες βράχοι τῆς Γαρούπης ἐξηφανίσθησαν ἔνεκα τῆς ἀποστάσεως, ἡ Λευκὴ δὲν ἤκουσε τὸ βῆμα τῆς μητρὸς τῆς καὶ τὸ τῶν φίλων τῆς, αἵτινες ἀνῆρχοντο εἰς τὸ κατάστρωμα. Ἰστατο ἀκίνητος εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντοτε προσηλωμένους ἐπὶ τινος μέλανος σημείου, ἐξαφανισθέντος ἤδη, ἀλλὰ τοῦ ὁποῦ διέβλεπεν ἀκόμη τὴν θέσιν ἐν τῇ λευκῇ γραμμῇ τοῦ ὀρίζοντος.

Γ'

Ἡ μοῖρα τοῦ στόλου εἶχεν ἐκπλεῦσαι ἐκ Βιλλαφράγκας. Ἐνεφανίσθη ἐπ' ὀλίγον εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀλγερίας καὶ τῆς Τύνιδος, εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς Κορσικὴν. Ὁ Φριδερίκος Πλεμόν δὲν τὴν παρηκολούθησεν.

Τὴν μεθεπομένην τοῦ χοροῦ ἡμέραν διὰ διατάγματος τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας διωρίσθη διοικητὴς τοῦ Τορπιλλοβόλου 29.

Δὲν εἶχεν ἀκόμη τότε ἐφευρεθῇ τὸ κυλινδρικὸν ἐν σχήματι σιγάρου τορπιλλοβόλον, κεκλεισμένον καὶ περικεκαλυμμένον πανταχόθεν, ἐφωδιασμένον διὰ τοῦ σωλῆνος τοῦ ἐξακοντίζοντος τὴν τορπίλῃν ἦτο τὸ ἀτελές, ἀλλ' εὐθαρσὲς σκάφος, ὅπερ κατέφερε τὸ ἴδιον τὴν φοβερὰν ἐκρηκτικὴν μηχανὴν μέχρι τῶν ὑφάλων τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου.

Ἐν τούτοις τὸ διοικούμενον παρὰ τοῦ Πλεμόν τορπιλλοβόλου ἦτο νεωτάτης κα-

τασκευής και διὰ πρώτην φοράν ἔμελλε νὰ πλεύσῃ. Οἱ ἀνώτεροί του, οἵτινες ἐγίνωσκον καλῶς τὴν ἀξίαν του, εἶχον συστήσει τὸν Φριδερίκον διὰ τὰ πρῶτα πειράματα. «Μὲ αὐτὸν τὸν νέον, εἶχεν εἶπει ὁ ὑποναύαρχος διοικητὴς τῆς μοίρας, δυνάμεθα νὰ εἰμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἔχωμεν πληροφορίας σοβαρὰς καὶ πειράματα μαθηματικῶς ἀκριβῆ».

Ὁ ὑποπλοίαρχος λοιπὸν ἀπῆλθεν εἰς Τουλὸνα ἀποχαιρετίσας τοὺς ἀνωτέρους καὶ τοὺς ὁμοβάθμους του. «Ἦδη ἦτο ἀνεξάρτητος. Ἐπὶ τοῦ μικροῦ σιδηροῦ ἐκείνου σκάφους ἐξουσιάζων ἦτο κύριος τῆς ζωῆς δέκα ἀνδρῶν. Δὲν ἦτο πλέον ὁ αὐτὸς οἶος ἐπὶ τοῦ θωρηκτοῦ βίος, ἔνθα ἡ κίνησις, οἱ χειρισμοί, τὰ γυμνάσια, ἡ διανοητικὴ καὶ σωματικὴ ἐργασία ἀντισταθμίζουσι τὴν δυνατὴν ἐξόδευσιν τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος, ἔνθα ἡ εὐθύνη τῶν δευτερευόντων καλύπτεται ὑπὸ τῆς τῶν ἀνωτέρων των. Ἐκεῖ ἀπεναντίας μία μόνη κεφαλὴ ὤφειλε νὰ περιλαμβάνῃ τὰς μερίμνας δέκα ὑπάρξεων, ν' ἀναλαμβάνῃ πᾶσαν φροντίδα καὶ πᾶσαν πρόνοιαν. Ἡ ἀνάπαυσις, καὶ προσωρινῶς ἔστω, δὲν παρείχετο αὐτῷ εἰμὴ μετὰ τὸ πέρας τῆς δοκιμασίας.

Ὁ Πλεμὸν ἐγίνωσκε πάντα ταῦτα. Καὶ ἐν τούτοις ἀπέναντι τοῦ προβλήματος ἐκείνου τῶν καθηκόντων τοῦ ἐπαγγέλματός του δὲν ἐδίστασεν. Ψυχὴ σιδηρᾶ ἀπητεῖτο διὰ τὸ σιδηροῦν σῶμα. Διὸ ἐδέχθη αὐτὸς νὰ γείνη ἡ ψυχὴ τοῦ Τορπιλλοβόλου 29.

Ἄλλως τε ὑπῆρχε καὶ ἕτερος λόγος ὑπαγορεύων τὴν τοιαύτην ἐκλογὴν.

Ὁ Φριδερίκος ἤρξατο.

Εἰκοσιεπταέτης τὴν ἡλικίαν, μὴ ἔχων ἄλλην περιουσίαν ἐκτὸς τοῦ μισθοῦ του καὶ ἄλλην οἰκογένειαν ἐκτὸς τῆς μητρὸς του, χήρας ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀφιέρωσιν τὸν βίον του ὑπὲρ τῆς μητρὸς του καὶ ὑπὲρ τῆς πατρίδος του. Εἰς τοιαύτην καρδίαν ὁ ἔρωσ ἐκρηγνύμενος ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ πάσης αὐτῆς τὰς ἵνας συντερίβῃ ὅμως κατὰ τῆς ἀρρήκτου αὐτοῦ θελήσεως. Ὁ Φριδερίκος ἐπέβαλε σιγὴν εἰς τὸν λογισμὸν του· ἠθέλησε ν' ἀπαγορεύσῃ καὶ αὐτὰς τὰς ἀναμνήσεις του. Ἀλλὰ φεῖ! ἡ ἀναμνήσις δὲν ὑποτάσσεται εἰς τὴν θέλησιν. Ἐν τούτοις ἐκ τῆς αἰφνιδίου ἐκείνης προσβολῆς ὁ νέος ἐξῆλθεν ἐσωτερικῶς μόνον τετραυματισμένος. Οὐδὲν ἐξωτερικὸν σημεῖον ἀπεκάλυπτε τὴν ὀδύνην, ἥτις ἦτο ἐμπεπηγμένη ὡς ἐγγχειρίδιον εἰς τὰ μυχαίτατα τῆς καρδίας του. Κατέστη μόνον σοβαρώτερος καὶ τὸ μειδίαμα, ὅπερ οὐχὶ συχνάκις ἀνέτελλεν ἐπὶ τῶν χειλῶν του, ἐγένετο σπανιώτερον.

Τὸ γεγονός ἐπῆλθεν αἰφνιδίως, ἀπροόπτως, ἄνευ προδρόμων, πέραν ἐκεῖ, εἰς Βιλλαφράγκαν, τὴν νύκτα τοῦ χοροῦ, κατὰ τὴν διάβασιν θελκτικῆς νεάνιδος δεκαεπταέτιδος, λευκῆς ὡς τὸ ὄνομά της, ἀπαστραπτούσης ἐκ νεότητος καὶ ἐκ ζωηρᾶς ἀμεριμνησίας. Ἀσυνειδήτως, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καὶ τὸν νεαρὸν ἀξιωματικόν,

ἡ νεῆνις κατέκτησε τὴν καρδίαν του καὶ τὸν λογισμὸν του. Αὐτός, ἀφ' ἑτέρου, οὐδὲν ἔπραξεν ὅπως προσεγγίσῃ εἰς αὐτήν. Ἐκ διακεκομμένων φράσεων συνδιαλέξεων, γινομένων περὶ αὐτοῦ, ἔμαθεν ὅτι ἐκαλεῖτο Λευκὴ Διλλιέρ, ὅτι ἦτο θυγάτηρ ἑνὸς πρώην νομαρχιακοῦ συμβούλου καὶ μητρὸς Ἰταλίδος, ὡραίας εἰσέτι, ἥτις ἐκαλεῖτο οἰκείως Βιάγκας, ὅτι εἶχε προῖκα ἑνὸς ἐκατομμυρίου, καὶ ὅτι κατόκει ἐκ περιτροπῆς εἰς Νίκαιαν καὶ εἰς Παρίσιους.

Διὸ δὲν ἔμελλε πλέον νὰ τὴν ἐπανιδῇ. Δὲν ὑπῆρχε πιθανότης ὅτι ἔμελλε νὰ συναντήσῃ καὶ αὐθις εἰς τὸν δρόμον του τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην πλουσίαν νεάνίδα. Ὁθεν ὁ Πλεμὸν ἀφωσιώθη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸ ἔργον του, ἐπιθυμῶν μόνον νὰ γείνη ὀνομαστός, τοῦθ' ὅπερ εἶνε ἡ μόνη φιλοδοξία ἡ ἐπιτετραμμένη εἰς τοὺς πτωχοὺς, ὡσάκις αὕτη δὲν εἶνε βλαβερὰ εἰς τοὺς ὁμοίους των, οὐδὲ εἰς τὴν πατρίδα.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ - ΤΕΝΣΩ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Β'

Δὲν εἶχον εἰσέτι διέλθει τὴν γέφυραν Ἀσινιέρ καὶ ὁ νεαρὸς μαθητὴς ἦτο ἤδη στενὸς φίλος τῆς ὑπ' αὐτοῦ διασωθείσης ὡραίας κόρης. Εἶχε μάθει τὸ ὄνομά της — Ἐλένη Ρεννεφόρ — τὴν ἡλικίαν της — ἔξ καὶ ἡμίσεος ἐτῶν — καὶ ὅτι κατόκει ἐκεῖ κάτω εἰς ὡραίαν οἰκίαν, μεταξὺ πολλῶν ἀνθέων.

— Ἐχεις πατέρα;

— Βεβαίως· ἔχω πατέρα, ὅπου διαβάζει ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν βιβλίον.

— Ἐχεις ἀδελφούς, ἀδελφάς;

— Ὁχι· ἔχω ὅμως ἓνα σκυλί, ποῦ τὸ λέγουν Πομπήιον καὶ μὲ τὸ ὅποιον παίζω τὸν κρυφτόν. Θὰ παίξῃς καὶ σύ, ἀλλ' ὄχι ἀπόψε· μὲ πονεῖ τὸ γόνατο.

— Μόνον ἔξ ἐτῶν καὶ ἡμίσεος εἶσαι; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Μαυρίκιος.

— Μόνον· ἀλήθεια, μαμμά; εἶπεν ἡ Ἐλένη.

Ἡ κυρία Ρεννεφόρ, ἔχουσα τὸ πρόσωπον κεκρυμμένον διὰ τοῦ μανδηλίου της, ἐκλαίεν ἡσύχως, ὁ δὲ Μαυρίκιος, καθισχυράσας ἐκ τῆς ἡρέμου ἐκείνης ἐκδηλώσεως, ἠσθάνετο ἐαυτὸν μᾶλλον νῦχαριστημένον. Εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς κόρης, ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπόν της, ἰδοῦσα δὲ τὸν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς θυγατρὸς της καθήμενον συνταξιδιώτην, ἐφάνη πως ἐκπληττομένη. Εἶτα δέ, ὡς ἐὰν ἐπανῆλθεν

αὐτῇ ἡ μνήμη, τὸ πρόσωπόν της ἐπράυνθη καὶ ἡ διάνοια, ὡς ὁ ἐξερχόμενος ὀπισθεν τῶν νεφῶν ἥλιος, ἐφώτισε στιγμιαίως τὸ μέτωπόν της. Οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου της, ἐφ' ὧν διεκρίνοντο ἔχνη προῶως ἐκλιπούσης καλλονῆς, ἀνέλαβον παραχρῆμα ἀρρήτως θλιβεράν ἀδημονίαν ἐκφρασιν. Ἀνεγινώσκετο ἐπ' αὐτῶν τὸ ὕστατον χαῖρε, βεβαίως ἀσυνειδήτως, πρὸς πᾶν ὃ, τι ὑπάρχει πολυτιμωτάτων ἐν τῷ βίῳ. Ἔσυρε τὴν παιδίσκην εἰς τὴν ἀγκάλην της, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον αὐτῆς διὰ φιλημάτων καὶ μὲ φωνὴν γλυκεῖαν καὶ ξενικὴν προφορὰν εἶπε πρὸς αὐτήν:

— Ἡσπάσθης τὸν φίλον σου, Ἐλένη; Πρέπει νὰ τον ἀγαπᾷς πολὺ, διότι, χωρὶς αὐτόν, θ' ἀπέθνησκεις!

Ἡ μικρὰ, ὀρμεμφύτως συγκινηθεῖσα, ἀνεπλήρωσεν εὐγενῶς τὴν ἑλλειψίν της. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ὁ σιδηροδρομικὸς συρμὸς ἔστη πρὸ σταθμοῦ, κεκρυμμένου ἐντὸς δύο φρακτῶν. Ἦτο ὁ Οἶκος-Λαφίτ.

Ὁ Μαυρίκιος ἀφῆκε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, διότι εἶχεν ἐκπληρώσει τὸ μᾶλλον ἐπικίνδυνον, ἐὰν μὴ τὸ λυπηρότερον, μέρος τῆς ἐντολῆς του. Ὅπως δὴποτε, ὁ φάκελλος, ὃν ἔφερεν εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἐβάρυνεν αὐτὸν μεγάλως· ἐπαλλεν ἡ καρδία του, συλλογιζομένου, ὅτι ἔμελλε νὰ δώσῃ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην πρὸς τὸν σύζυγον τῆς ἀσθενοῦς.

— Δυστυχῇ κύριε Ρεννεφόρ! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Εἶθε ἡ ἀπρόοπτος εἰδήσις νὰ μὴ ἀποβῇ αὐτῷ ἀπαισία!

Ἡ μικρὰ Ἐλένη ἀπολύτως δὲν ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ, διότι τὸ γόνα αὐτῆς εἶχεν ἐξογκωθῇ, ὥστε ἐδέησε νὰ τὴν θέσωσιν ἐφ' ἀμάξης, ὅπως μετενέγκωσιν αὐτὴν μέχρι τῆς κατοικίας της.

Ἀπὸ τοῦ ἐκ γύψου ἐστιλβωμένου κιγκλιδωτοῦ διεκρίνετο κηπάριον, πλήρες δενδρυλλίων καὶ ἀνθέων. Δεξιᾷ, ὑπὸ πλάτανον, ὑπῆρχον τινὰ ἀγροτικὰ ἐδώλια καὶ τράπεζα, ἐφ' ἧς πολλὰ βιβλία. Εἰς τὸ βάθος τοῦ κηπαρίου ἦτο ἐκτισμένος ὁ λευκὸς οἰκίσκος, εἰς δὲν ἀνήρχοντο δι' ἐξωτερικῆς κλίμακος ἐξ ὀλίγων βαθμίδων, εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τῆς ὁποίας ὁ Πομπήιος ἐκοιμάτο μὲ τὸ ρύγχος μεταξὺ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν του. Εἰς ἐν δὲ τῶν παραθύρων τῆς πρώτης ὀροφῆς ἐφαίνετο πολιοῦριξ κεφαλὴ, κεκλιμένη εἰς ἐργασίαν.

Ἦτο ὁ κύριος Ρεννεφόρ, ὅστις πρὸ πενταετίας ἐβίου ἐν ἐκείνῃ τῇ οἰκίᾳ, ἀσχολούμενος τὸν πλεῖστον χρόνον εἰς τὴν συγγραφὴν τοῦ μεγάλου ἔργου του περὶ τῶν μεταναστεύσεων τῆς τέχνης.

— Εἶναι ὡραῖον ἔργον — ἔλεγε θλιβερῶς πρὸς τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτὸν ὀλίγους γνωρίμους. Ἀλλὰ θὰ καπορθώσω νὰ το δημοσιεύσω; Ὑπῆρξα ἥκιστα τυχερὸς εἰς τὴν ζωὴν μου.

Φοβερὸν μυστήριον τοῦ πεπρωμένου! Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, καταδικώμενοι ἀπὸ τῆς κοιτίδος μέχρι τοῦ τάφου, καταδικασμένοι νὰ βλέπωσι μαραινόμενον πᾶν ἄνθος, τὸ ὅποιον θίγουσιν! Ἡ θρη-